

Дара сред липите

Съдържание

Пролог.....	3
Глава 1.....	5
Глава 2.....	7
Глава 3.....	10
Глава 4.....	12
Глава 5.....	16

Пролог

06:03 свети в отчайващо червено. Поглеждам към часовника, хипнотизирайки го да се вкамени, но само след няколко секунди той ми отвърща нагло и невъзмутимо: 06:04. “Ама животът ми наистина е скапан!”. Събуждам се не от алармата, не от кукуригането на петел или мученето на крави, не дори и от кошмар.

Събуждам се от мисълта, че животът ми е скапан.

Първо – как е възможно всичките ми приятелки да се омъжат пред последните няколко месеца?!? Аз, разбира се, вече съм със статута на “просто онази, която не се вписва в семейните вечери по двойки и онази, която всички гледат със съжаление, прикривайки го зад решетката на миглите си”. През есента и зимата бях на толкова много сватби, че вече започвам да се обливам в горещи вълни на ужас само при мисълта за сметанови торти с лилави рози от фондан, подрипване в три четвърти с печена кокошка в ръце, пълнене на булчински сугиен с влажни петдесетолевки и специални фотосесии с инсценировки от типа на “хайде, младоженецът, вдигни я високо, а ти, да ти – булката, разпери ръце като птица! Сега младоженецът нека тича в кръг около църквата, докато кринолинът на булката плющи в такт с вятъра”. За сметка на това моето последното гадже ме заряза в два през нощта на покрива на някакъв многоетажен блок в жк.“Свобода”, където се вихреше странно парти с напълно непознати ми хора и десетина истерични гълъба, хищно бранеци гнездата си. Както кротко си пиехме бирата, провесили крака в града под нас, така той изведнъж изчезна. Четири часа по-късно го открих заспал зад един комин, положил морно глава върху пищната гръд на някакво девойче с лилава коса. Върху пищната ѝ гола гръд.

Второ - в момента работя най-ужасно скучната и прашлясала работа, която може да се изрови от анализите на онлайн обявите. Започнах в издателството като офис-асистент преди три години с увереността, че съвсем скоро, най-много след шест месеца, ще се издигна главоломно и вече ще редактирам вълнуващи романи. Три години, четири седмици и два дни по-късно аз все още съм офис-асистент, седя на бюрото до вратата, където става ужасно течение и вратът ми често отказва да изпълнява жизнените си функции, продължавам да правя ксерокопия и да изстисквам портокали за фреша на вманиачената ми на тема витамин Це шефка Венета, а в обедната почивка тайно се опитвам да пиша в парка. Не поезия, не проза и дори не публицистика, а просто да пиша, с молив или химикал, с ръката си, за да откроя идеалното подреждане на идеалните думи, за една наистина идеална история.

Трето - всеки ден губя близо три часа от живота си в столичния градски транспорт. Усещам как сякаш времето ми изтича през прозореца на маршрутка от “Младост” за “Люлин”, минутите ми се изнизват заедно с дима от цигарата на шофьора, мислите ми се лашкат неконтролируемо по завоите от едното ухо до другото, разбърквайки всички мимолетни проблясъци на вълшебно просветление.

Четвърто - все още продължавам да пуша. Опитвала съм да откажа цигарите поне 76 пъти, но винаги идва онзи момент, в който усещам, че точно сега съм прекалено “разстроена, щастлива, изпила много вино, объркана съм, еуфорично ми е”, изравям от кутията за обувки скътания за черни дни тютюн и си запалвам. Всяко първо дръпване след дълго въздържание ме връща десет години назад, в един дъждовен летен следобед, в една борова гора, където изпуших първата си цигара. Уви, усещането е незаменимо хубаво.

Пето - косата ми има цвят на прегоряла охра, носът ми е прекалено тесен, гърдите ми никакви ги няма, а бузите ми са обсипани с лунички. Да, да, знам че всичко това звучи смешно, глупаво и нереално, но за Бога, в момента е 6:07 часа сутринта от поредния ден на поредната седмица на безпаметния ми живот, който е ужасно... скапан!

Шесто - аз наистина не знам какво искам. Не знам “каква искам да стана, когато порастна”, защото нямам достатъчно смелост да си призная, че мечтая да бъда писател. Не знам дали искам да се омъжа, дали някога наистина съм била влюбена и какво точно искат да кажат с онази работа за множествените оргазми?!? Не знам къде искам да живея, не зная дали днес ми се яде пица или супа, не знам какво ще правя през уикенда и къде ще ходя през четирите почивни дни за 24 май.

Седмо.... Здравей, казвам се Дара и днес ставам на 27 години.

Глава 1

Изритвам одеялото на пода и в полумрак се насочвам към банята. Всяка сутрин, когато си мия зъбите, се опитвам да гледам в огледалото без да се видя наистина. Надпреварваме се аз и отражението ми, докато не се превърна в зацапан образ на самата себе си. Тази сутрин обаче се вирам напрегнато и чакам всичко да си дойде на мястото. Не, че 27 години са нещо кой знае какво – бръчките са се събрали невидимо в няколко крайни ъгъла, а луничките изглеждат все същото количество както и при последното броене. Нещо в очите ми обаче е различно – приличат на августовски листа, които предусещат септември с ръбчетата си. Не, че годините имат някакво особено значение, когато знаеш накъде вървиш всеки ден, имаш цели, копнежи и дори илюзорни планове, намиращ си оправдание за още ден в скапаната работа, още ден по раздробените улици на София, още ден блъскане с количките в магазина, още ден в маршрутката, още ден на същото място за обяд, със същите безобразно отегчителни хора и прекалено мазния омлет.

Добре, ще си призная честно, ще го кажа на глас. Аз си нямам оправдание. Не зная накъде отивам и защо, не очаквам да ми се случи грандиозен и вълнуващ живот. Не вярвам, че един ден някой прекрасен любовник ще ме грабне ей така, докато си пия кафето в Борисовата градина или че вдъхновението за написването на истински бестселър ще ми се стече от нищото през ушите. Дори не очаквам с нетърпение петъка, който да се отпусне върху мен със закъсняла страст и да разтрие схванатите ми рамене. Събота сутрин се е превърнала в голготата на моето незнание, когато се събуждам с ужас и установявам, че днес нямам оправданието да отида на работа и мога да прекарам целия ден в леглото. Днес си мисля всички тези неща, докато се чудя дали луничките ми са все още 48. Онази, ей там до лявото ухо, не е ли нова?

Излизам на терасата, с оцърбената чаша за кафе, а Витоша се присмива на кльощавите ми крака и ръбати колене. Но пък аз обичам да си ги прегръщам, докато седя на прага. Не мечтая да имам семейство или деца, не защото не ги искам, а защото не ми се струва достатъчно разумна цел на която да обрека съществуването си. Не мечтая за лепкави малки пръстчета, които ще ми изцапат дивана, а аз ще прекарам цял ден онлайн в издирването на идеалния препарат за почистване на упорити петна. И не мечтая за мъж, който да ме носи на ръце, защото има голяма вероятност да ме изпусне, да си сецне кръста или да го направи два пъти и после да забрави, че някога се е случвало.

Докато изсърбвам кафето се питам, за четвърти път този месец (а уж ограничавах въпросите до веднъж годишно!), щом съм лишена от горящи копнежи и желания, то аз съм:

- а) достигнала неподозирани от европейците висини на Дзен Будизма?
- б) съзнателно и с безкрайно удоволствие съм прегърнала пълния егецонетризм на своя Аз?
- в) наистина и тотално отчаяна?

Днес съм убедена, че е третото.

Глава 2

- Божидара, майка ти се обажда! Будна ли си? - Понякога гласът на майка ми боли като неочакван удар с чук в бъбреците. Особено в 7:15 сутринта и особено, когато ме нарича с пълното ми име.
- Не, мамо, в момента разговаряш с извънземните, които ме похитиха през нощта.
- Това смешно ли трябваше да бъде? Чувството ти за хумор е ужасно, но не знам какво се очудвам – бащата ти беше същият, рядко някой разбираше шегите му или се смееше на тях...
- Всичко наред ли е, мамо, трябва да се приготвям за работа?
- Да, да. Слушай, Дара, имам огромна молба към теб! Нали знаеш, че в кантората сега сме много заети, имам две дела и изобщо не мога да мръдна, а вече е време да продадем къщата на баба ти, пуснах обява и има няколко кандидата за нея.
- Чакай, чакай! Нали се разбрахме, че няма да я продаваме, как така си пуснала обява, какви кандидати?!?!
- Виж, миличка, тази твоя сантиментална привързаност е наистина абсурдна, къщата се руши, никой от нас никога няма да отиде да живее в нея и в онова село, където дори телефоните нямат обхват, а и си нямаш представа колко струва поддръжката на подобен имот.
- Селото си има име! И освен това, не забравяш ли нещо - къщата е моя! Как си могла да пуснеш обява за продажба, при условие, че знаеш, че баба ми я остави и ме помоли да се грижа за нея?! Знаеш колко е важно това място за мен!
- Божидара, вече си голям човек, на 27 години си все пак. А, да, честит рожден ден, превела съм ти подаръка по банковата сметка. И мисля, че е време да разбереш, че не можеш все да живееш с миналото и спомените си. Трябва да се стегнеш, да си намериш истинска работа и да се ожениш, а не да живееш ден за ден. Прекарала си няколко лета там, в онова окаяно село, с баба ти и баща ти и...
- Сребролистово! Селото се казва Сребролистово. И баща ми си има име, и тази къща е моя и ще правя с нея каквото си искам. Никога няма да я продам.
- Миличка, разбери, че къщата се разпада, пълна е с вехтории и след няколко години от нея ще останат само руини и бурени. За какво ти е да я пазиш, никога няма да отидеш да живееш там, мястото ти е в София, където да работиш нещо смислено, ако беше учила право, като мен, сега вече щях да съм те взела в

кантората и да си си стъпила на краката.

- Виж, мамо, трябва да тръгвам за работа и този разговор е безсмислен, казах ти – имотът е мой и няма да го продавам.
- Божидара, не мога да разбера защо упорстваш, никой никога няма да живее отново там и най-доброто, което можем да направим е да я продадем, да вземеш кредит и да си купиш жилище в София. Аз ще ти помогна да...
- Къщата е моя! Няма да я продавам! И аз ще отида да живея там.
- Божидара, държиш се ужасно, не....

Затворих телефона. После го изключих и го метнах във ваната, за всеки случай. Стиснах устни, за да спра да треперя: Благодаря ти, мамо, чудесен рожден ден, просто чудесен. Как е възможно да обяви къщата за продан, след като решихме, че аз ще я запазя, след като баба ме помоли да се грижа за дома ѝ! Не, че майка ми е ужасна, по принцип. И двете си познаваме прекрасно недостатъците, упорити сме като магарета, а аз за капак съм и много лесно избухлива. Но не мога да отрека таланта ѝ за точно 36 секунди (засичала съм ги!) да успее да ме изстреля в неподозирани висини от гняв. Не мога да отрека и това, че никога, ама никога няма да ми прости, че не взех страна при раздялата им с татко. Или по-точно, че не взех нейната страна.

Звънецът на входната врата ме накара да се върна обратно на терасата, стиснала здраво чашата за кафе. Господи, как е възможно да е едва 7:30?!? Приблжих се тихомълком и надникнах през шпионката. Ха!

- Кой е?
- Доставки по домовете!
- Не съм поръчвала нищо.
- Не знам госпожо, аз просто доставям, има поръчка за вас.

Отворих вратата със замах и се хвърлих на врата на любимото ми, прекрасно, малко братче, скрито зад огромен букет от пурпурни и бели божури.

- Внимавай, пощуряла жено, ще смачкаш цветята! Станал съм преди изгрев слънце да ги набера от хорските градини, рискувал съм живота си, а една бабка изля цяла кофа с вода върху мен!
- Момчиле, ти си луд, някоя година ще те арестуват за тия божури.
- Какво са няколко години затвор в името на обичта ми към теб, прекрасна сестро? Колкото повече остаряваш, толкова по-красива ставаш, не мога да ти го отрека.
- Мил както винаги. Мил и галантен.
- Разбира се, а сега ще ме пуснеш ли да вляза, сигурен съм, че вече си изпила половин кана кафе и има поне още толкова за мен.

Момчил се намърда в дома ми сякаш винаги е бил там, отпусна се до кухненската маса и си запали една от цигарите ми, веднага след като си сложи четири бучки захар в кафето. Момчил притежава тактичност колкото и един слонски задник, но душата му владее магията да превръща всяко място в дом.

- Кафетото ти не е лошо, ама тези цигари не струват, не знам как ги пушиш, като клечки за зъби са.

- Не трябва ли да си на работа? Или в някое кафене? Или с някое гадже? Какво си тръгнал по хорските дворове по тъмно.
- Всичко може да почака, когато любимата сред най-любимите ми сестри има рожден ден.
- Ти имаш само една сестра, така че не важи.
- Но и повече да имах, щеше пак да си ми най-любимата.

Предадох се. Момчил има още един талант – да омекотява ръбовете ми, да отпуска стиснатите ми устни, да ме кара да забравям.

- Всъщност ти звънях преди малко, но телефонът ти е изключен.
- Да. Майка ми се обади.
- По дяволите, мислех че ще стигна преди нея.
- Какво?
- Снощи ми съобщи плановете си, искаше да участвам в идеята ѝ за продажбата на къщата, но аз ѝ казах, че това си е твоя работа.
- Точно така, дявол да го вземе! Къщата е моя и ще правя с нея каквото си искам.
- Успокой се де, не аз искам да я продаваш, разбира се, че си е твоя.
- Извинявай, наистина, просто не знаеш, и тя не знае колко е мое онова място.

И двамата замълчахме. Момчил е пет години по-малък от мен и не е прекарал нито ден в къщата, защото всяка ваканция мама го изпращаше на музикално зелено училище, където да се упражнява денонощно с цигулката. Моето малко братче свири така, сякаш рисува незабравими шедьоври. И понеже е виждал дома на татко и баба много рядко, когато са идвали да ме вземат с мама, за него къщата и Сребролистово не означават почти нищо. Не знае за тайната поляна, за реката и големите риби на дъното ѝ, не е заспивал върху облите камъни на хълма и никога не е тичал за жарък хляб до угасналата вече пекарна. Затова и знам, че няма как да ме разбере напълно, но пък Момчил безпогрешно улавя кога е нужно да помълчим заедно.

В мига, в който си помислих за летните огньове и опушеното сирене, за пепелта с причудливите форми, за кладенеца и за изпръхналите кочани царевица, нещо в стомахът ми се усука. Какво казах накрая на мама? Какво ѝ казах за къщата? Че е моя, само моя. И че аз ще отида да живея там.

Наистина ли ще отида?

Глава 3

Мислех да не си признавам в офиса, че имам рожден ден, но Катя ме изненада. Екзалтирано ме посрещна с бурни възгласи, които ме изстреляха обратно за кутия бонбони и бутилка уиски за най-отегчителния момент от следобеда, който настъпва в 17 часа и 17 минути.

Денят ме гледа безкрайно от монитора. Довечера имам среща с Мая и Алекс, които ми бяха обещали грандиозни изживявания, само дето не ги очаквам с нетърпение. Всъщност от месеци апатията ми се промъква почти незабелязано, а аз я подритвам като нежелан помяр - опитах се дори да я изкъпя с шампоан за бълхи, но тя отказа да си тръгне. Но днес нещо се беше променило.

Не съм мислила за къщата от месеци, а сега не мога да спра да си представям как тревата се промушва между босите ми пръсти. Баба ме учи да шия на машината, седнала на сянка под лозата - дядо бил шивач, най-добрият в селото. Славата му била толкова голяма, че идвали госпожици от цяла България да си шият роклите и костюмите при него, защото използвал нови и модерни кройки. От дядо си имам луничките, но него самия не помня.

Днес къщата ме притиска в дъното на офиса, като почти не чувам бърбенето на колегките ми, разпитващи как ще празнувам довечера. Опитвам се да мисля за нещо друго, да се съсредоточа върху партито. Алекс спомена някакъв нов клуб и хубави коктейли, вечеря преди това, ще трябва да мина през вкъщи и да облека зелената рокля, май нея бях решила да сложа. Не й ли беше скъсан подгъва, ще трябва да я зашия...

...шия пердета на бели и оранжеви квадратчета. Ще сложим къдрички накрая, докато се смее на някаква забравена шега. Къщата се извисява над нас, със сивите си хладни стени и рижав като косата ми покрив. Долу са кухнята със старата печка, големият килер на баба, пълнен със сушени билки, ателието на дядо, с платовете на цветчета и игривите кърфици, дето много внимателно трябва да ги прибирам в кутийката от крем "Лимон". Горе е голямата спалня, с дъх на мащерка и жълти, като очите на подивяла котка, юргани. Стаята на децата и стаята за гости, в които вече живеят само черно-бели снимки.

Подовете са лъснати, а гардеробите проскърцват заплашително от старост, в очакване на някое чудовище от въображението ми да се засели сред нафталина и

старите дрехи. В коридора виси избеляла картина със зимен пейзаж и няколко умрели мушици зад стъклото.

Тръснах нервно глава, за да разсея мъглата на спомените си. Защо казах на майка, че ще се върна там? Разбира се, че не мога да живея в Сребролистово. Няма какво да работя и няма как да се издържам, поддръжката на къщата наистина е трудна и, уф, в селото телефоните наистина нямат обхват. Пълни глупости са това, какво си мисля, че ако гледам няколко кокошки и засея градината ще мога да живея на село? Е, имам и спестявания, които, хм, ще ми стигнат за, чакай да видим колко време...

Не, не, Дара! Мястото ти е в София, ще си намериш по-добра работа, вместо да гниеш в издателството, ще ти дойде вдъхновението – ако не за някой бестселър, то поне да напишеш десетина разказа. После ще те издадат, а на официалното представяне на книгата ще срещнеш любовта на живота си – той ще е поет, облечен с вишнево сако и с буйни черни къдрици. Ще те покани на вечеря и веднага ще ти признае, че ти си музата на живота му и за да не си изгуби таланта трябва да те има завинаги! Ще се ожените и после... Ох, небивалици, какви ги мисля, да си признаем честно. Това никога няма да ми се случи, аз не съм от онези, родените с късмет да привличат щастливите случайности.

Аз съм толкова обикновена, че дори няма смисъл да бъде наречена безинтересна. Карам се с майка си поне веднъж седмично, всичките ми приятелки се омъжиха и се виждаме все по-рядко, пуша по кутия и половина цигари на ден и луничките ми се множат като подивели зайци през пролетта.

Къщата, имаш къщата, обажда се отново досадното малко гласче, което цял ден не ми дава мира. Къщата, моята къща, знам че преди години зарових нещо свое в двора, друго оставих под най-големия камък до реката, трето изгубих, докато тичах към бакалията един следобед. На бялата череша ли си завързах всичките желаниа, там ли си забравих копнежите?

София изчезна, маршрутката се стопи като мъглата по алея “Яворов” и дори фактът, че ставам на 27 години, а животът ми е скапан като прогнила бъчва, избледня. Имам къщата! Ще си отида, ще си отида наистина у дома. Как не съм се сетила за това досега?

Глава 4

– Дараааааа, тук сме, хей, Дарааа!

Измъкнах се от офиса половин час по-рано, успях да хвана такси и ми отне само 45 минути да стигна до вкъщи, където разбира се се оказа, че зелената рокля не става за нищо и трябва скорострелно да си измисля нов тоалет за вечерта. Главата ми е замаяна, все още не мога да повярвам, че реших да отида да живея в Сребролистово. Но колкото повече мисля за това, толкова по-ясно си представям как още утре напускам работа, напълвам си раницата с дрехи, качвам се на автобуса за Видин, после на прашния “Чавдар” за Сребролистово и след няколко часа, в полегналата между два хълма равнина ще се подаде коминът на стария завод, след него ще изскочи неочаквано прашния път за опустелия площад с голямата чешма, от която ще пия веднага щом слеза. В мен се раждат картини, които ме ужасяват и едновременно ми носят тиха въздишка на утеха. Как ще кажа на майка? На Момчил? На Мая и Алекс, на шефката ми, на Катя, с която си делим кафето за месеца в офиса? И какво, за Бога, ще правя в Сребролистово.

Първо ще измия прозорците, да се заиграят весело със слънцето. После подовете, ще изтупам килимите, ще сложа лавандула и мащерка под възглавниците, а накрая ще омеся хляб, нали? Така ли беше, бабо, хлябът трябваше да е последен, да влезе в чиста и уханна къща, че да му стане хрускава кората и мека сърцевината.

В дъното на гардероба открих забравена синя туника, която май ще свърши работа за тази вечер. Кой е казал, че трябва да съм с рокля, и джинсите стават. По дяволите, прекарала съм последните 40 мин. в мислене и вече наистина ще закъснея, а Алекс ужасно се ядосва, ако трябва да чака. Добре, няма да се гирмирам, ще се обадя за такси, ще изпратя смс на Мая да повтаря на Алекс, че трябва да диша дълбоко и да не се ядосва... Пристигам в бара само с 15 мин. закъснение и установявам, че приятелките ми ги няма. Тръшвам се в едно сепаре, поръчвам си водка с доматиен сок и се опитвам да вкарам пулса си в релси, докато се оглеждам за момичетата.

Половин час по-късно от тях все още няма и следа, не си вдигат телефоните и съм изпила втората си водка. Забравям да мисля дори за къщата и ама, все пак! Имам

рожден ден, къде се дяха тези двете, които никога не закъсняват и да не са решили точно днес да ми отмъстят за всички тенекии, които съм им връзвала? Подскачам на мястото си при всяко влизане на нов човек, но все още е рано и барът е полу-празен. Подскачам на мястото си и от вълнение да съобщя на някого голямата новина, толкова ме е страх какви ще са реакциите, че нямам търпение просто да го изстрелям.

– Дарааааа, тук сме, хей Дараа!

Алекс влачи Мая след себе си и двете се стоварват почти отгоре ми, зачервени и разрошени, а в лицето ми се изсипва някакъв подозрително несиметричен букет.

- Ужасно, ужасно съжаляваме, Дара, но ако знаеш какво ни се случи! Колата ми угасна на светофара и тотално отказа да тръгне, Мая реши да бутне – представяш ли си, Мая?!?
- Щях да се справя перфектно, ако не беше ти... – изхълца Мая, отпивайки от водката ми.
- Щеше да се справиш перфектно, ако не беше паднала по очи зад колата, а роклята не ти се беше качила върху ушите, та да предизвикаш най-великото за всички времена задръстване на “Орлов мост”. И после някакви мъже ни избутаха в локалното, а Мая е с навехнат глезен, но и с два телефонни номера от свои обожатели, които никога няма да забравят лилавите й бикини.
- Глупости, момчетата просто предложиха да ни препоръчат автомонтъора си, та затова да им се обадим, а и знаеш, че не трябва изобщо да говориш за това пред Петър, защото ще ме убие!
- Мъжът ти трябва да те държи заключена в банята, ти си потенциално бедствие за цялото човечество. Но, слушай Дара, това не е всичко! После..
- Алекс, няма проблем, наистина, успокойте се и двете и да си поръчаме по един коктейл.
- Не, не, слушай какво стана. Опитвахме се да извикаме такси, но нали знаеш, че никога не идват просто ей така до някоя улица, а покрай нас не мина нито едно. После Мая видя някакво, което се оказа фалшиво разбира се и ни взе 24 лв. за 5 километра, докато се усетим, но преди това... О, да, преди това Мая си изпусна телефона в една шахта, а аз се оказа, че съм забравила моя в колата и нямаше как да ти се обадим, за да знаеш, че идваме. Ох, мило, имаш рожден ден днес, а ние пристигаме 45 мин. по-късно, никога няма да си го простя! - Очаквах момента, в който Алекс ще спре, за да си поеме дъх и й тикнах чашата с водка в лицето, за да я накрам да млъкне поне за няколко секунди.
- Мая, добре ли си, боли ли те крака, ако трябва да отидем да го погледнат?
- Не, не, нищо ми няма, само го одрасках, Алекс както винаги преувеличава. Извинявай, че закъсняхме толкова много, провалихме ти рождения ден!

- Глупости, аз също закъснях, така че почти не съм ви чакала! Важното е, че сега сте тук и толкова се радвам да ви видя, имам да ви казвам нещо и нямам търпение да чуете какво реших..
- Ау, Дара, ама какво си облякла, защо си с джинси?!? Нали знаеш, че ще те водим на едно адски шикозно място, няма да те пуснат да влезеш, ако не си с рокля. Колко е часът, имаме ли време да отскочим до МОЛ-а, за да ти вземем нещо, ох, ама защо не разбираш от дума, нали щеше да сложиш зелената рокля, толкова ти отива на косата?!?

Алекс и Мая са двете ми най-най-най добри приятелки, които ми се случва да искам да удуша едва два пъти годишно, а това е цял рекорд за мен. Трите сме заедно от пети клас, когато Алекс фрасна Мая в носа, защото заради нея нашият отбор изгуби на Народна топка, а аз се хвърлих да ги разтървавам, преди на някоя да ѝ бъде отхапано ухото. Алекс е ужасно умна, прекрасна и смугла, висока до небесата и способна да остави безмълвен дори и Папата. Мениджър е в рекламна агенция, има екип от десет души и всички те благо полягват в краката ѝ, щом извиси гласа си с няколко октави. Т.е. едва ли има много хора на този свят, които биха се осмелили да ѝ излязат насреща. Един от тях е Емо – мъжът ѝ, който успява да я накара да се отпусне и да спре да води битки за последния картоф в чинията. Алекс би била идеална дъщеря на майка ми, макар че не знам дали биха оцелели заедно достатъчно дълго, за да разберем права ли съм. Мая от друга страна е крехко и нежно, русоляво миньонче, с бяла като пухена възглавница кожа и огромни сиви очи. Душата ѝ е мека, обичлива и безкрайна, затова си има Петър, който да я пази, когато е нужно. А Емил и Петър са братя и както можеше да се очаква, двамата се ожениха за най-добрите ми приятелки в един и същи ден. Дължна съм да подчертая, че тортата им беше чудесна и най-вече шоколадова.

- Алекс, няма да си купувам никаква рокля! Седни си на мястото, пий си бирата и дишай дълбоко, ще идем някъде другаде или ще останем тук, няма значение!
- Ама знаеш ли колко беше трудно да запазя маса в онзи клуб, откриха го миналата седмица и ще бъде пълен поне до есента, скъсах си задника заради теб, а ти дори не можеш една рокля да си облечеш, въпреки че ти казах!
- Момичета, хайде да не се караме, много ви моля и двете. - Мая плахо се опита да се намеси, но не ѝ обърнахме никакво внимание. Казах си, че няма смисъл да се карам с Алекс, защото...
- Утре ще напусна работа. Отивам да живея в Сребролистово.

Алекс изплю бирата си върху масата, а Мая успя да уголеми очите си до размера на щраусов жълтък. В тишината поръчах за всички ни по още едно и се подготвих за бурята, докато мълчанието се проточваше и проточваше.

- Е, време беше да направиш нещо подобно, всъщност изобщо не съм изненадана. С Алекс се втренихме в Мая недоумяващо, докато тя важно

поклащаше глава и ни гледаше с разбирането на кралица, убедила поднаиците си да ядат пасти вместо хляб.

- Какви ги дрънкаш, за Бога! Искаш да кажеш, че си го очаквала?!? Дара никога не би се забутала в някакво долнопробно село, извинявай мило, знам колко означава за теб онова място, ама трябва да мислиш разумно – как ще се издържаш, какво ще правиш по цял ден, единствените хора, с които можеш да си говориш са на по 70 години и не се опитвай да увърташ – всички знаем, че мобилните телефони нямат обхват там!
- И все пак, Алекс, аз си знаех, че ще го направи, наблюдавах я много внимателно от няколко месеца и виждах, че нещо назрява – или щеше да избяга, или да се ожени за някой африканец.
- Какви африканци, бе жена! В София сме, Дара работи в издателство, има си чудесен живот и страхотни приятелки, и...
- Стига! - И двете отново млъкнаха като попарени. Оставих ги да говорят за мен така, сякаш ме няма, защото знам, че това е началото на успокоението. Сега всичко ще бъде много по-лесно. Разказах им за разговора с майка ми сутринта, спестих им натрапчивите спомени, които ме задушават цял ден и накрая извадих последния си коз:
- Отивам там, за да пиша. Не мога да отлагам повече да разбера бива ли ме за това или не. Писна ми да чакам някакво вдъхновение, което ще ми се изсипе само в къщата и аз просто ще го изтанцувам. Трябват ми няколко месеца да бъда сама и да видим кой кого ще победи. - Знаех, че това обяснение ще допадне на Алекс, макар и да не беше цялата истина.
- Е, така звучи малко по-добре, щом не е просто прищявка и... ей, да не си се вкиснала заради рождения ден? Мило, всички навършихме вече 27 и нищо ни няма!
- Знаеш, много добре, че никога не съм правила подобни драми, няма да започна точно сега. Казах ви – отивам да пиша и да постегна къщата. И в никакъв случай няма да я продавам.

Вечерта мина почти нормално, макар Мая да повтаряше през цялото време, изключително доволна от себе си, как си е знаела, че ще направя нещо подобно. Не знам защо имах чувството, че не ми вярва напълно, но си замълчава нарочно за пред Алекс. Искаше ми се да прегърна и двете, да се разрева както, когато си счупих ключицата в гимназията и ме болеше ужасно, да им разкажа всичко и да го оставя да изтече от мен. Но този път трябваше да бъда сама, нали? Стига толкова оправдания.

Решихме да пропуснем шикозния клуб, който Алекс великодушно обяви за “нищо особено в крайна сметка” и се насочихме към любимата си пицария. Като истински пицахолик отпразнувах рождения си ден с гигантска тънка маргарита, а няколко часа

по-късно вече в леглото се опитвах да преброя колко точно бири изпих след третата?
Накрая мислите ми се разпуснаха като пухчетата на издухано от вятъра глухарче, а миг
преди да заспя ме прегърна къщата.

Глава 5

Знам, че е позорно и глупаво, и инфантилно, и... но просто не мога да се спра. Отказвам да говоря с майка ми и да ѝ кажа. Мина една седмица от рождения ми ден, но нито тя се е обаждала, нито аз. Добре, наистина е позорно да избягам сякаш съм на 15 и съм луднала по някое гадже, но пък... Да! Ще помоля Момчил да ѝ каже след няколко дни, когато ще бъде далеч от тук. Не, честно не се страхувам от нея, добре де, може би малко, но знам със сигурност, че няма да ме разбере и какъв смисъл има да водим телефонни битки? Ще ѝ се обадя в края на месеца, тя ще се е успокоила, аз ще съм щастлива и ще се разберем като големи хора.

Опитвам се да се самоубедя, докато се прибирам от Автогарата. Усещам как билетът за Сребролистово пробива през портмонето, през чантата и ми се влива топло в сърцето. Хванала съм се за него сякаш е единствената тънка връвчица, държаща земята да не литне в небето. Вчера обявих в работата, че напускам поради лични причини и с желанието да “работя върху себе си”. Започвам да се притеснявам – никой не се изненадва кой знае колко от решението ми. Личи ли ми колко съм отчаяна? Венета, шефката ми, се загледа замислено в обувките си и ми каза: “Е, какво да се прави, щом така си решила! Мога ли да ти дам един съвет? Каквито и да са ти причините, каквото и да решиш да правиш, първо си намери мъж, че така като те гледам наистина имаш нужда... “. Не разбирам желанието на целият свят да ме види съюзена с индивид от мъжки пол, с който заедно да се бухнем в необятното море на брачния живот. Дори чистачката в офиса, леля Петя, днес ме потупа галъвно с метлата по дупето, подхвърляйки:” Е, е, чувам, че ни напускаш, а? Ама май не е заради нова работа, само заради някой младеж ще е, отивате да палувате, нали, признай си?”. Реших да задоволя любопитството ѝ и ѝ разказах за бразилския ми любовник Паоло, който има загар с цвят на юлски пясък и умее невероятни неща с езика си. Много ме бива да измислям истории, жалко че не мога със същият успех да ги записвам. Оставих леля Петя задъхваща се, да се съвземе в стаичката за пушене.

Хей, ти, даааа, ти! Чуваш ли ме? Ти, който може би някой ден ще ме обичаш достатъчно, за да имаш смелостта да ме срещнеш! Не бързай, хич не се притеснявай дори, но моля те изпрати някоя утешителна вест на близките ми, за да знаят, че те има и да ме оставят намира. Любовта ме изпълва с ужас. Не знам правилата на играта, изобщо ми е непонятно как се отговаря с две стъпки назад на всяка една напред и наистина нищо не схващам от онова “не”, което означавало “да”. В любовта съм откровена като стогодишна костенурка и почти толкова бавна. Докато разбере колко много харесвам някого, той вече е или заминал да живее в Камбоджа, или се е оженил за третата ми братовчедка, или ми съобщава, че предпочита да се наслаждава сам на

себе си. А аз го гледам изтръпнала в недоумение, неразбираща какво се случва, след като през последните няколко седмици той кажи речи е живял в дома ми, знам кои са любимите му ястия и съм му ги приготвяла минимум два пъти дневно, а след това сме си държали ръцете, съзерцавайки изцъклено залеза. И някоя вечер, докато седи на моя диван, гледа моя телевизор и и изяжда моето парче пица, ми съобщава: “Дара, просто не се получава. Съжалявам, но наистина ще е по-добре да си останем само приятели...”. Обикновено ме пита и дали ще му завия от десерта за вкъщи, защото тази вечер няма да остане да спи при мен.

Не е като да не знам какъв ми е проблемът. Знам, но единственото, което успявам да направя е всеки път да се гледам от страни как тръгвам по утъпканата пътека на откровенията, отварям вратата, включвам печката, разкопчавам си ризата и съобщавам: “Идвай, идвай, нямам какво да крия, аз съм бяла и черна, никакво сиво, не въртя номера и умея чудесно да бъда твоя”. Все още наивно вярвам, че каквото дам – това ще получа. Досега теорията ми не се е увенчала с потвърждение. Затова и отдавна се отказвах да търся и искам, просто очаквам то да ме намери. А ако не се случи, значи не е трябвало да се случва и няма причина да се ядосвам. Да бъда тъжна и сама, заобиколена от 17 котки и 48 стайни растения – да, но не и да се ядосвам. Да бъда сама е най-доброто, което мога да си предложа в момента. Всъщност не, имам нещо по-добро – да бъда сама в Сребролистово!

Прибирам се вкъщи и бързам да захвърля всички дрехи от деня на пода. Понякога успяват да се увият около мен, да ме стегнат и задушат, разкопчавам трескаво дънките, оставили отпечатък по бедрата ми, събувам си чорапите и зашляпвам боса по хладния паркет, отварям всички прозорци и сядам на пода, в очакване тишината да ме погълне. Вечер, щом се прибера, първо си похапвам малко от тишината на дома ми, погълнал меките шумове на кучешки лай, автомобили, съседски скандали и непрестанно препускащ асансьор. Усещам как умората на деня се стича по гърба ми, докато вкусвам малките пращинки, струпали се под дивана. Едва след това имам сили да стана, да си приготвя вечеря, да си сипя нещо за пиене, да мълча, докато ми залепнат устните. Днес обаче решавам да се обадя на Момчил преди да си направя спагети и веднага да го помоля да бъде мой вестоносец. Няма да отлагам, защото...

- Сестра ти е! Слушай, Момчилски, имам голяма молба към теб.
- Твоите молби са винаги големи, ама дай да чуем. Благодаря, добре съм иначе.
- После ще те питам как си, сега другото е важно, трябва да ме спасиш и наистина само ти можеш да го направиш.
- Какво трябва да кажа вместо теб на майка?
- Ха, как позна, а? Все ме мислиш за страхливка, обаче този път наистина е на живот и смърт, честна пионерска.

- Страхливка си, но какво да те правя, нали съм любимият ѝ син, ще те спася и този път. Е, какви си ги свършила? Да не си станала четвъртата жена на някой арабин?
- Явно за всички най-голямото постижение в живота ми ще бъде, ако си намеря мъж, пък бил той и многоженец. Реших... днес напуснах работа и утре заминавам за Сребролистово. Отивам да живея там. - Тишината в слушалката ме ужаси повече от погледа на Алекс онази вечер.
- Аха. Ами добре. Кога да ѝ кажа?
- Няма ли да ме попиташ защо?
- Не. - Все едно някой беше заменил брат ми с напълно непознат човек, с леден глас и пълен с безизразни думи.
- Ама как не, не искаш ли да знаеш...
- Не, не искам. Решила си да бягаш, да се скриеш в тая твоя мухлясала къща и да си стоиш сама. Какво има да те питам?
- Ти не разбираш, наистина трябва да ида, искам и да пиша, да си събера мислите, имам нужда да променя нещо, защото тук всеки ден се задушavam. Моля те, Момчи, моля те не ми се сърди.
- Няма за какво да ти се сърдя, това си е твоето село, твоята къща, за мен там никога не е имало място, така че няма какво да ти се сърдя.
- Ама това ли било? Слушай, братленце, защо не дойдеш с мен, хайде, ще си прекараме славно, обещавам ти. Ще ти правя всяка сутрин палачинки и ще скитаме по цял ден в гората, ще ти покажа тайните места на татко за риболов и къде водехме едно време конете на паша.
- Дара, не мога просто да изоставя всичко и да тръгна да търся някаква твоя измислена представа за щастие. Нито аз ще я видя, нито ти ще я хванеш, но не се тревожи, ще ти изпълня молбата, ще кажа на майка другата седмица. - Прозвуча ми уморено, дрезгаво и много по-зряло от 22-те му години.
- Момчи, моля те, аз ще ти се обаждам постоянно и ще дойдеш да ме видиш, и аз ще си идвам до тук, а и едва ли ще издържа повече от няколко седмици, преди да се побъркам от липсата на цивилизация.
- Няма значение, не се притеснявай. Извинявай, но трябва да тръгвам сега, имам среща след половин час.
- Добре, братленце, обичам те много и ще ти се обадя скоро!

Момчил вече беше затворил. Взрях се недоумяващо в слушалката и се почувствах така глупаво, сякаш отново някое гадже ме е зарязало. Не разбирам, ама наистина не

разбирам какво му стана? Реагира така сякаш отивам на Луната и го зарязвам сам-самичък на този свят. Или го беше обхванала някаква глупава ревност? Той никога не е искал да идва с мен на село, обичаше си цигулката, или поне така ми е казвал винаги. Е, предполагам, че ще му мине. Надявам се, че ще му мине.